

Afscheid van een Droom

Hoop. Werkelijkheid. Vechten. Helden

“Voor wie midden in de strijd zit. ♥

♥ Voor wie iemand wil begrijpen.

Voor wie zelf ooit moest loslaten.”

Dit is een verhaal zonder geboortekaartje.

Waar stilte viel, begon ons verhaal.

Wat verborgen bleef, woog het zwaarst.

Auteur: Carla Meijerink

Coverontwerp: Carla Meijerink

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789465317564

© Carla Meijerink, De Twentse Vlam

Over dit boek

Dit verhaal gaat over mij en over iedereen die voelt dat het leven een ander pad kiest dan verwacht. Over rouw, over hoop, verlies en het vinden van een plek buiten de norm van het standaard perfecte plaatje.

Dit boek is geen handleiding. Het is geen zelfhulpboek dat je stap voor stap uitlegt hoe je met vruchtbaarheidsproblemen omgaat. Je zult hier geen lijstjes vinden met tips, adviezen om het dragelijk te maken, geen medische uitleg over behandelingen of succespercentages. Daar is al veel over geschreven. Dit boek gaat niet over doen. Dit boek gaat over ervaren, voelen, meemaken en doorleven.

De basis van dit boek is mijn persoonlijke ervaringsverhaal. Een eerlijk verhaal over leven met een onervulde kinderwens en de weg daarnaartoe. Over blijven vechten wanneer je lichaam niet meewerkt. Over langzaam leren loslaten wat je altijd als vanzelfsprekend hebt gezien. Over stap voor stap afscheid nemen van en rouwen om een toekomstbeeld waarin je je hele leven hebt geloofd, en over de zoektocht naar wie je bent wanneer dat beeld begint te wankelen. Over hoe het voelt als de vanzelfsprekendheid van ouderschap ineens verandert in een medische, emotionele en sociale achtbaan.

Maar dit verhaal gaat niet alleen over mij. Het raakt iedereen die zich een beetje buiten de norm voelt vallen, die merkt hoe verwachtingen en maatschappelijke beelden bepalen hoe we verlies, hoop en verlangen beleven. In een wereld waarin het “normale plaatje” vanzelfsprekend lijkt, blijft wie buiten dat beeld valt vaak onzichtbaar. Wie herkent niet die ongemakkelijke stilte bij een onverwachte vraag, of het scherpe contrast tussen je eigen verdriet en de feestelijke aankondigingen van anderen? Tegelijkertijd is dit een verhaal van herkenning, hoop en veerkracht.

Het laat zien dat je niet de enige bent die worstelt met verwachtingen, verlies of een toekomst die anders loopt dan gepland.

Het kantelpunt

Ik herinner me nog precies de dag dat we besloten te stoppen met anticonceptie. Voor de buitenwereld een klein moment, maar voor ons voelde het als een kantelpunt. Alsof het leven waarvoor wij al jaren aan het bouwen waren nu echt zou beginnen.

Al van jongs af aan had ik een helder beeld van mijn toekomst: een warm huis, een tuin met een appel- of kersenboom, een vrolijke hond en twee kinderen die samen de wereld zouden ontdekken. Huisje, boompje, beestje, dat stond voor mij gelijk aan geluk, stabiliteit en een liefdevol gezin. Ik was ervan overtuigd dat dit besluit het startsein zou zijn van het leven waar ik al zolang van droomde. Voor mijn dertigste verjaardag moeder van twee kinderen, dat was het plaatje waar ik me aan vasthield. Het leek vanzelfsprekend, iets wat je gewoon overkomt als je er klaar voor bent. Het voelde niet als een wens, maar als een verwachting.

De werkelijkheid bleek anders. In de jaren die volgden merkte ik hoe weinig woorden er bestaan voor als dat vanzelfsprekende uitblijft. Ik ontdekte hoe eenzaam je je kan voelen, zelfs wanneer je wordt omringd door hele lieve mensen. Hoe ingewikkeld het is uit te leggen dat hoop en verdriet tegelijk in één lijf kunnen wonen. En hoe moeilijk het is voor anderen te weten wat ze moeten zeggen wanneer gesprekken steeds opnieuw stokten bij dezelfde vraag.

Wat mij in dat proces misschien nog wel het meest raakte, was de stilte. Niet alleen de stilte in mij, maar ook de stilte om ons heen. Juist daarin begon ik te beseffen dat dit verhaal niet alleen over mijn ervaring gaat. Het gaat over iedereen die zich ooit buiten de norm voelt vallen, over de paradox van een cultuur die het “normale plaatje” zo vanzelfsprekend maakt dat afwijkingen vaak onzichtbaar blijven. En het gaat over de kracht van verhalen die dat taboe doorbreken, verhalen die erkenning, verbinding en misschien een beetje hoop kunnen bieden.

Over rouw

Voordat mijn verhaal begint, wil ik iets zeggen over rouw.

Rouw wordt vaak beschreven alsof het een pad is dat je stap voor stap bewandelt. Alsof er een beginpunt is en ergens in de verte een eindpunt waar het lichter wordt. Maar zo heb ik het niet ervaren. Rouw is geen rechte lijn. Rouw is rommelig. Het beweegt, verandert, en komt soms terug op momenten waarop je dacht dat je alweer verder was.

In mijn geval begon rouw met een onvervulde kinderwens, maar al snel merkte ik dat het veel breder was. Het gaat om het verlies van een toekomst die je voor ogen had, van een identiteit waarvan je dacht dat die vanzelfsprekend bij je leven hoorde, van een deel van jezelf, van rust en zingeving, van verbinding en van dromen die niet vervuld werden. Soms rouw je niet alleen om wat je verloor, maar ook om wie je dacht te worden.

Rouw weeft zich door alles heen: door hoop, door teleurstelling, door strijd, en uiteindelijk ook door momenten van rust en acceptatie. Daarom is dit boek opgebouwd zoals mijn proces voelde. Niet als een strak verhaal, maar als een weg met verschillende fases: Hoop, Werkelijkheid, Vechten en Helen. Niet omdat alles netjes verloopt, maar omdat het leven zich niet laat voorspellen.

Maatschappelijke Paradox

Gaandeweg begon ik te begrijpen dat ik niet alleen worstelde met mijn lichaam, maar ook met een maatschappelijke norm. Wij leven in een cultuur waarin ouderschap wordt verondersteld en kinderloosheid uitleg vraagt. Een zwangerschap wordt gevierd als een vanzelfsprekende volgende stap, terwijl het uitblijven ervan vaak wordt omgeven door ongemak en stilte. Het begin kent rituelen en publieke vreugde, het verlies kent zelden taal of erkenning. Juist in deze blinde vlek ontstaat eenzaamheid.

Wij groeien op met een collectief beeld van hoe een leven eruit hoort te zien: een relatie, een huwelijk, kinderen. Het normale plaatje, verweven in gesprekken en verwachtingen. Minder zichtbaar is hoe vaak dat pad anders loopt. Veel mensen krijgen te maken met fertiliteitsproblemen, miskramen of zwangerschappen die niet goed eindigen. Achter gesloten deuren wordt vaker geworsteld dan gedeeld. Voor velen is ouderschap geen logisch vervolg op liefde, maar een medisch en emotioneel traject vol onzekerheid. Toch spreken we daar weinig over.

Die maatschappelijke stilte werd voor mij een kantelpunt. Ik merkte hoe achteloos vragen kunnen binnenkomen als kleine messen. Ik zag hoe zwangerschappen uitbundig worden gevierd, terwijl verlies vaak geen ritueel kent. Ik ervaarde hoe het

ontbreken van kinderen vaak wordt geïnterpreteerd als een keuze, terwijl het voor velen een gemis is dat zij nooit hebben gekozen.

Op dat moment werd duidelijk dat mijn verhaal niet op zichzelf stond. Het maakte deel uit van een bredere werkelijkheid waarin verwachtingen diep verankerd zijn en afwijkingen moeilijk zichtbaar mogen zijn. Juist dat besef bracht mij ertoe dit boek te schrijven: om ruimte te maken voor het andere verhaal. Het verhaal dat zich afspeelt tussen ziekenhuisafspraken en hoopvolle maandwisselingen. Het verhaal dat niet op geboortekaartjes verschijnt. Het verhaal van mensen die midden in een traject zitten dat hun identiteit, relatie en toekomstbeeld raakt.

De kracht van verhalen vertellen

Ik geloof in de kracht van eerlijke verhalen. Ze kunnen iets openbreken en ruimte creëren. Ze bieden geen oplossingen, maar geven erkenning en herkenning. Ze laten zien dat je niet de enige bent en maken gesprekken mogelijk die te lang zijn uitgebleven.

Niet om medelijden te vragen of antwoorden te geven, maar om ruimte te maken voor alles wat er is. Daarom neem ik je in dit boek mee op mijn reis: van dat eerste sprankje hoop tot het moment waarop ik leerde omgaan met een leven dat anders liep dan ik ooit had gedacht. Ik schrijf in de hoop dat jij je herkent, iemand herkent, of beter begrijpt wat zich achter gesloten deuren afspeelt.

Dit is geen gemakkelijk verhaal. Het zal een emotionele snaar in je raken, misschien wel de meest kwetsbare. Maar het is een noodzakelijk verhaal. Het gaat over meer dan kinderen krijgen,

het gaat over verwachtingen die verschuiven, over verlies dat je hart stil kan zetten, over identiteit die op de proef wordt gesteld, en over de vraag wie je bent wanneer je leven een andere richting kiest dan je ooit had gepland. Het gaat over liefde en veerkracht. Over vallen, over pijn voelen, en over opnieuw leren staan. Over het vinden van houvast in het onvoorspelbare, en het durven omarmen van een leven dat anders is dan je ooit had gedacht.

En ook over hoe deze verwachtingen vaak anders op vrouwen en mannen drukken: hoe cultuur en rolpatronen bepalen wie zichtbaar worstelt en wie zich moet verhouden tot stilte en onuitgesproken normen.

Hoe meer we zelf onze verhalen delen, hoe meer we ook de verhalen van anderen horen. Door te vertellen en open te zijn, doorbreken we het taboe dat vaak rond pijn en verlies hangt. Openheid creëert ruimte voor verbinding, begrip en heling, voor jezelf én voor anderen. Hoe meer wij onze verhalen delen, hoe meer ruimte er ontstaat voor die van anderen. Openheid doorbreekt de eenzaamheid die rondom verlies kan ontstaan. Wanneer wij het normale durven verruimen, wordt het voor anderen veiliger om hun waarheid uit te spreken.

Lees dit boek in je eigen tempo.

Alles wat je raakt, mag er zijn.

Leeswijzer

Ons verhaal is opgedeeld in vier delen: Hoop, Werkelijkheid, Vechten en Helen. Elk deel staat voor een fase die we in deze periode hebben doorgemaakt. Het zijn geen strak afgebakende hoofdstukken in de tijd, maar stemmingen en periodes die elkaar afwisselden, overlaptten en soms onverwacht weer terugkeerden.

- Hoop: waarmee alles begon. Het verlangen, de verwachting en de plannen voor een toekomst die nog ongeschreven was.
- Werkelijkheid: waarin de eerste barsten in dat droombeeld verschenen, en we merkten dat niet alles maakbaar is.
- Vechten: waarin we met alles wat we hadden bleven zoeken naar mogelijkheden, lichtpuntjes en houvast, soms tegen beter weten in.
- Helen: waarin wij stap voor stap leerden omgaan met ons verlies, onszelf opnieuw moest uitvinden en afscheid namen van onze droom.

Ik hoop dat je dit boek leest met een open hart. En dat je eruit haalt wat jij nodig hebt. Misschien herken je jezelf, of iemand van wie je houdt. Misschien brengt het inzicht, troost of een beetje moed.

Wat het je ook mag geven: Herkenning, troost of een beetje moed, Je hoeft dit niet alleen te dragen.

Misschien lees je dit voor jezelf.

Misschien voor iemand anders.

Wat volgt, is niet bedacht, maar doorleefd.

Inhoudsopgave

Hoop	13
Werkelijkheid	23
Vechten.....	43
Helen	91
Slotwoord.....	119

